

סֵדֶר הַלְמוּד לַיּוֹם ב' הַשָּׁנָה (הילולת רבי מרדכי שרעבי זי"ע):

סֵדֶר לְקוּטֵי מוהר"ן הַיּוֹמִי:

ח וְזֶה פְּרוּשׁ: רַב סַפְרָא מִשְׁתַּעֵי: זְמַנָּא חֲדָא בְּהַהוּא קְאֻלִּינָא בְּסַפִּינְתָא, וְחֲזִינֵן הַהוּא כּוֹרָא דְאַפִּיק רִישָׁא מִמִּיא, וְאִית לֵהּ קַרְנִי, וְחָקִיק עֲלִיהוּ: אֲנָא בְּרִיָּה קְלָה שְׂבִיב. וְחֲוִינָא שִׁין פֶּרְסָה, וְאֻלִּינָא לְפָמָא דְלוּיָתָן. אָמַר רַב אֲשִׁי: הַהוּא עֲזָא דִּימָא הוּי, דְּבַחִישָׂא, וְאִית לֵהּ קַרְנִי (בְּבֵא בְּתָרָא ע"ד).

רָצַב"ס:

בְּרִיָּה קְלָה - מְבַרִינֵי קְטִינֵי שְׂבִיב: לְפָמָא דְלוּיָתָן - שְׂיֵאכְלֵנִי הַיּוֹם: עֲזָא דִּימָא - שְׂכַל מַה שְׂיֵשׁ בִּיבְשָׁה יֵשׁ בִּי, חוּץ מִן הַחֲלָדָה; בְּשַׁחִיטַת חֶלְיוֹ: דְּבַחִישָׂא - חוֹפֶרֶת בִּי בְּקַרְנֵיהָ לְבַקֵּשׁ אַחַר מְזוֹנוֹתֶיהָ:

חֲזִינָא הַאי כּוֹרָא דְאַפִּיק רִישָׁא מִמִּיא וְכוּ'. כּוֹרָא - זֶה בְּחִינַת הַטּוֹב, שֶׁהֵם חֶלְקֵי נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל עִם הַגְּרִים הַנִּזְכָּרִים, כִּי דָגִים, אֲסִיפְתָן הוּא מְטַהֵרָתָן (עֵין חֶלְיוֹ כ"ז): - זֶה בְּחִינַת חֶלְקֵי הַנְּשָׁמוֹת, בְּחִינַת (אִיּוֹב ל"ד): "רוּחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ אֵלָיו יֵאָסֵף", וְבְחִינַת גְּרִים, בְּבַחִינַת (תְּהִלִּים מ"ז): "נְדִיבֵי עַמִּים נְאֻסָּפוּ", וְעַל שֵׁם זֶה הַחֲכָמִים נִקְרְאוּ "בְּעֵלֵי אֲסָפוֹת" (קִהְלֵת י"ב), שֶׁהֵם מְאֻסָּפִים הַטּוֹב עִם הַגְּרִים. וְזֶה הַטּוֹב עִם הַגְּרִים אֲפִיק רִישָׁא מִמִּיא, הֵינּוּ שְׂמוּצִיא אֶת הַשְּׂכַל מִשְׁטִיפַת הַמַּיִם הַיּוֹדוּנִים, שֶׁהוּא הַכְּסִילוֹת הַשּׁוֹטֵף עַל הַשְּׂכַל, כַּנִּזְכָּר.

וְהוּי לֵהּ קַרְנִי, וְחָקִיק עֲלִיהוּ: אֲנָא בְּרִיָּה קְלָה שְׂבִיב, וְחֲוִינָא שִׁין פֶּרְסִי, וְאֻלִּינָא לְפָמָא דְלוּיָתָן. קַרְנָא - זֶה בְּחִינַת

צדקה, שהוא בחינת "הון יסיף רעים" הנ"ל, שהוא עקר הקרן הקיימת לעולם הבא, כמאמר מוֹנְבּוֹ (בבא בתרא י"א): אבותי גָּנְזוּ לְמַטָּה וְאֲנִי גָּנְזְתִי לְמַעְלָה. וְחָקִיק עֲלֵיהֶם, הֵינּוּ עַל-יַדֵּי הַצְּדָקָה נַעֲשֶׂה חֲקִיקָה, בְּחִינַת הַכְּתָב הַנִּלְכָּד, בְּבַחֲיַנַת "וְשָׁמְעוּ הוֹלֵךְ בְּכָל הַמְּדִינֹת", לְהַטּוֹב הַכָּבוֹשׁ בֵּין הָעַכּוֹ"ם, וּמְעוֹרְרוּ בְּתִשׁוּבָה לְשׁוֹב לְשָׁרְשׁוֹ, כִּי הַטּוֹב זֹכֵר אֶת עֲצָמוֹ. אֲנִי בְּרִיָּה קְלָה שְׂפִיָּם, הֵינּוּ, שְׂאֲנִי לְמַעְלָה מִכָּל הָעוֹלָמוֹת. יָם הֵינּוּ: הַיָּם הוּא אַרְבַּע עוֹלָמוֹת, יוֹד הוּא בְּחִינַת הַחֲכָמָה שְׂמַת־פֶּשֶׁט בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב (תהלים ק"ד): "כָּלֶם בְּחֲכָמָה עָשִׂיתָ".

וְזֶהוּ בְּרִיָּה קְלָה שְׂפִיָּם, הֵינּוּ שְׂכָמוֹ שֶׁהַדָּבָר הַקָּל הוּא צָר לְמַעְלָה, כֵּן הַנְּשָׂמָה, שֶׁהוּא הַטּוֹב, הוּא לְמַעְלָה מִכָּל הָעוֹלָמוֹת. וְהֵינְא שִׁין פְּרָסָה, דְּהֵינּוּ שֶׁהַנְּשָׂמָה נִזְכָּרַת שְׁהִיתָה בְּבַחֲיַנַת 'יִשְׂרָאֵל עָלָה בְּמַחְשָׁבָה תְּחִלָּה', וְהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְלָךְ בָּהּ בְּבְרִיַאת הָעוֹלָם, בְּבַחֲיַנַת "הִמָּה הַיּוֹצְרִים יֹשְׁבֵי נְטָעִים עִם הַמֶּלֶךְ בְּמַלְאכְתּוֹ", שֶׁנִּמְלָךְ בְּנִשְׁמוֹתֵיהֶן שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּשַׁעַת בְּרִיַאת הָעוֹלָם, דְּהֵינּוּ שֶׁהִיא נִזְכָּרַת שְׁהִיתָה בְּמַעְלָה גְּדוּלָה כְּזוֹ כַּנִּלְכָּד, וְעַתָּה הִיא הוֹלְכַת לְכִלְיוֹן וְהַפְּסֵד, חֵם וְשָׁלוֹם. שִׁין – זֶה בְּחִינַת הַמַּחְשָׁבָה, שֶׁנִּחְלָקַת לְשָׁלֵשׁ רָאשִׁים: מַחְשָׁבוֹת שְׂכָלִיּוֹת, מַחְשָׁבוֹת מִדוֹתִיּוֹת, מַחְשָׁבָה מְעֻשִׂיּוֹת. פְּרָסָה – בְּחִינַת רַגְלֵי, הֵינּוּ עֲצָה, כְּמוֹ (שְׁמוֹת י"א): "וְכָל הָעָם אֲשֶׁר בְּרַגְלֵיךְ" – הַנְּמַשְׁכִּים אַחַר עֲצָתְךָ, הֵינּוּ שֶׁהַנְּשָׂמָה נִזְכָּרַת שְׁהִיתָה תְּחִלָּה בְּמַחְשָׁבָה, וּבָהּ נִמְלָךְ וְנִתְיַעַן בְּבְרִיַאת עוֹלָמוֹ.

וְהַשְׂתָּא אֲזִלְיָנָא לְפָמָא דְּלִוְיָתָן, הֵינּוּ לְכִלְיוֹן וְהַפְּסֵד, חֵם וְשָׁלוֹם, וְעַל-יַדֵּי-זֶה מְרַחֶמֶת עַל עֲצָמָה וְנִתְעוֹרְרַת לְשׁוֹב לְשָׁרְשָׁה כַּנִּלְכָּד, וְנַעֲשִׂין בְּעַלְיַת־תִּשׁוּבָה וְגֵרִים כַּנִּלְכָּד. אָמַר רַב

זֶה זֶה וְלֹא יַעֲבֹר

תתנו **זֶה זֶה וְלֹא יַעֲבֹר** יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

אָשִׁי: הַאִי עֲזָא דִּימָא דְּבַחִישָׁא וְאִית לָהּ קַרְנֵי. עֲזָא - זֶה בְּחִינַת עֹז, הֵינּוּ יִרְאָה, בְּחִינַת "כִּי תִפְאֶרֶת עֲזָמוּ אֶתָּה" הַנ"ל. דְּבַחִישָׁא, הֵינּוּ בְּחִינַת הַצְּדִיק, שְׂמֵחַפֵּשׁ תָּמִיד אַחַר הַהִתְפַּאֲרוֹת שְׂבָכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל כַּנ"ל. וְאִית לָהּ קַרְנָא, הֵינּוּ בְּחִינַת "וּבְרַצוֹנָךְ תָּרוּם קַרְנֵנוּ", הֵינּוּ הָאֲהָבָה שֶׁנִּתְגַּלָּה עַל־יְדֵי הַצְּדִיק כַּנ"ל, כִּי עַל־יְדֵי כָּל בְּחִינּוֹת הַנ"ל נִתְגַּלָּה אֹר הַצְּדִיק, שְׂעַל־יְדֵי־זֶה זֹכִינ לְיִרְאָה וְאֲהָבָה כַּנ"ל.

ט וְזֶה: "וַיְהִי הֵם מְרִיקִים שִׁקְיָהֶם", הֵינּוּ בְּחִינַת "לְבָשׁוּ שָׁמַיִם קְדָרוֹת וְשִׁק וְכוּ". "שָׁמַיִם" הֵינּוּ יִרְאָה וְאֲהָבָה כַּנ"ל; וּכְשֵׁיהֶם מְרִיקִים אֶת הַשִּׁק וְהַחֲשֵׁךְ מִן הַיִּרְאָה וְהָאֲהָבָה - וְהֵנָּה אִישׁ צָרוּר כַּסְפּוֹ בְּשִׁקּוֹ. צָרוּר כַּסְפּוֹ - זֶה בְּחִינַת הַצְּדִיק, בְּחִינַת (מְשָׁלִי ז): "צָרוּר הַכֶּסֶף לָקַח בְּיָדוֹ", שֵׁיהֶם הַצְּדִיקִים, כְּמוֹ שֶׁפִּירֵשׁ רַש"י שָׁם. בְּשִׁקּוֹ, הֵינּוּ שְׂאוֹר הַצְּדִיק נִתְחַשֵּׁךְ וְנִתְלַבֵּשׁ וְנִתְכַּסֶּה בְּקְדָרוֹת וְשִׁק, הֵינּוּ שְׂמֵרֵגִישִׁים שֶׁהַשִּׁק וְהַחֲשֵׁךְ שֶׁהִיָּה עַל הַיִּרְאָה וְהָאֲהָבָה, זֶה מַחֲמַת שִׁק וְחֲשֵׁךְ, שֶׁנִּתְחַשֵּׁךְ לָהֶם אֹר הַצְּדִיק כַּנ"ל.

וַיִּרְאוּ אֶת צָרוֹת כַּסְפֵיהֶם הַמָּה וְאֲבִיהֶם, הֵינּוּ שָׂרְאוּ וְהַכִּירוּ, שֶׁצָרוֹת כַּסְפֵיהֶם תָּלוּי בְּהַחֲמָר וְהַצּוּרָה, שֶׁנִּקְרָא הַמָּה וְאֲבִיהֶם. הַמָּה - זֶה הַחֲמָר, שֵׁיהֶם כְּלֵי הַמַּעֲשֵׂה, וְאֲבִיהֶם - הוּא הַשֶּׁכֶל שֶׁנִּקְרָא אָב, בְּחִינַת אָב בְּחֻכְמָה (מַגִּילָה י"ג), הֵינּוּ כַּנ"ל, שֶׁהִתְגַּלוֹת אֹר הַצְּדִיק, שִׁיזְכוּ לְהַכִּירוּ וּלְהִבִּין וּלְטַעַם וּלְרְאוֹת אֹר הַגָּדוֹל, הוּא תָּלוּי בְּשִׁלְמוֹת הַמַּעֲשִׂים וּבְזִכוֹת הַשֶּׁכֶל. וַיֹּאמֶר לָהֶם יַעֲקֹב אֲבִיהֶם, הֵינּוּ תּוֹכְחוֹת הַשֶּׁכֶל, שֶׁמוֹכִיחַ אֶת הַחֲמָרִים, שֵׁיהֶם כְּלֵי הַמַּעֲשֵׂה, שֶׁהוּא תּוֹלָה הַסְּרַחוֹן בְּכֵלֵי הַמַּעֲשֵׂה.

וְזֶה: אֶתִּי שִׁפְלָתְכֶם, שְׁעַל־יְדֵי הַמַּעֲשִׂים הַעֲכוּרִים גּוֹרְמִים כְּלִיּוֹן
 וְהַפֶּסֶד לְהַשְׁכֵּל. יוֹסֵף אֵינְנוּ – זֶה בְּחִינַת "הוֹן יוֹסֵף רַעִים
 רַבִּים" הַנִּ"ל, וְשִׁמְעוֹן אֵינְנוּ – זֶה בְּחִינַת "וְשִׁמְעוֹן הוֹלֵךְ בְּכָל
 הַמְּדִינוֹת", הַנֶּעֱשֶׂה עַל־יְדֵי בְּחִינַת "הוֹן יוֹסֵף" כַּנִּ"ל, וְאֵת בְּנֵימִן
 תִּקְחוּ – זֶה בְּחִינַת מִזְבַּח בְּחֶלְקוֹ שֶׁל טוֹרֵף, שֶׁהוּא בְּנֵימִין, שְׁעַקֵּר
 שְׁלֵמוֹת הַשְׁכֵּל תָּלוּי בְּזֶה כַּנִּ"ל; דְּהֵינּוּ שֶׁהַשְׁכֵּל מוֹכִיחַ וְאוֹמֵר,
 שְׁעַקֵּר הַחֶפְרוֹן שְׁנַתְּעִכֶּר הַמַּח הוּא תָּלוּי רַק בְּכֵלֵי הַמַּעֲשֶׂה, דְּהֵינּוּ
 צְדָקָה, שֶׁהִיא תָּלוּי בַּמַּעֲשֶׂה, בְּחִינַת (יִשְׁעִיהוּ ל"ב): "וְהָיָה מַעֲשֶׂה
 הַצְּדָקָה", שְׁעַל־יְדֵיהָ נִשְׁלָם הַשְׁכֵּל כַּנִּ"ל, כִּי כְּשֵׁנוֹתֵינוּ צְדָקָה,
 עַל־יְדֵי־זֶה נִעֲשִׂין גְּרִים כַּנִּ"ל, וְעַל־יְדֵי־זֶה נִשְׁלָם הַמִּזְבַּח, שֶׁהוּא
 בְּחִינַת שְׁלֵחוֹ שֶׁל אָדָם, דְּהֵינּוּ שְׁזוֹכִין לְאֹכֵל בְּקֹדֶשׁ, וְאֵזִי נִשְׁלָם
 הַשְׁכֵּל, וְאֵזִי זוֹכִין לְרְאוֹת אֹר הַצְּדִיק, וְעַל־יְדֵי־זֶה מְקַבְּלִין מִמֶּנּוּ
 יְרָאָה וְאַהֲבָה כַּנִּ"ל.

סדר קצור לקושי מוהר"ן הי"ח

טו הַתְּגִלוֹת אֹר הַצְּדִיק שְׁיִזְכוּ לְהַכִּירוֹ וּלְהַבִּין וּלְטַעַם וּלְרְאוֹת
 אֹר הַגָּדוֹל הוּא תָּלוּי בְּשְׁלֵמוֹת הַמַּעֲשִׂים וּבְזוֹנוֹת הַשְׁכֵּל. וְעַקֵּר
 עֲכִירַת הַמַּח וְהַשְׁכֵּל הוּא רַק עַל־יְדֵי כְּלֵי הַמַּעֲשֶׂה כִּי עַל־יְדֵי
 מַעֲשִׂים עֲכוּרִים גּוֹרְמִים כְּלִיּוֹן וְהַפֶּסֶד לְהַשְׁכֵּל חֵם וְשָׁלוֹם. וְעַקֵּר
 הַתְּקוּן לְכֵלֵי הַמַּעֲשֶׂה הוּא עַל־יְדֵי צְדָקָה שֶׁתָּלוּי בַּמַּעֲשֶׂה בְּבְחִינַת
 "וְהָיָה מַעֲשֶׂה הַצְּדָקָה שָׁלוֹם" (יִשְׁעִיהוּ ל"ב יז), וְעַל־יְדֵי זֶה נִשְׁלָם גַּם
 אֹר הַשְׁכֵּל, וְאֵזִי זוֹכִין לְרְאוֹת אֹר הַצְּדִיק, וְעַל־יְדֵי זֶה מְקַבְּלִין מִמֶּנּוּ
 יְרָאָה וְאַהֲבָה כַּנִּ"ל:

טז עַל־יְדֵי גְרִים נִשְׁלָם פְּגַם הַמִּזְבַּח כִּי כָּל הָעֲבוּדָה־זָרָה כָּל כַּחֲסָם
 הוּא בָּא מִפְּגַם חֲלָקֵי הַמִּזְבַּח מִהַנִּיצוֹץ הַקָּדוֹשׁ שֶׁל הַמִּזְבַּח שֶׁנִּפְּלָה
 לְשָׁם. וְעַל־יְדֵי הַגְּרִים שֶׁמִּשְׁלִיךְ כָּל אֶחָד אֶמּוֹנָתוֹ וְהוֹלֵךְ אַחֵר

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

תתכח - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ונצח" שע"י ישיבת תיקון המידות -

אמונת ישראל על-ידי-זה מכניע העבודה-זרה שנעשה מפגם חלקי המזבח. ואז חוזרין ניצוצי חלקי המזבח למקומם ונשלים המזבח שהוא בחינת שלחנו של אדם דהינו שזוכין לאכל בקדשה כראוי:

השמטה למאמר הנ"ל עקר קול השמיעה הוא מחמת שאותיות הדבור נחקקים באויר והאוויר מכים זה בזה עד שבא לאזן השומע. ועל כן כשהאוויר נח ונד וצלול אזי נשמע הדבור למרחוק, אבל כשיש רוח סערה אזי אי אפשר לחברו לשמע אפלו הקול מכל-שכן הדבור בעצמו. כמו כן כשיש אהבה בין בני אדם שזה בחינת אויר הנח שרוחם נוחה זה מזה על-ידי-זה נשמעים הדבורים למרחוק בפרט ובכלל. הינו שדבורים הטובים של כל אחד נשמעים אצל חברו וזה בפרט. וכן בכלל העולם נשמעים ונתקבלים הדבורים הקדושים והאמתיים של הצדיק האמת גם למרחוק מאד בבחינת: "ושמעו הולך בכל המדינות" (אסתר ט' ד) עד שבאים גם רחוקים ומתקרבים אליו יתברך שזה בחינת גרים ובעלי תשובה. אבל כשיש שנאה חם ושלום בין בני אדם זו השנאה היא בחינת רוח סערה רוח רעה שמפריד ביניהם. ועל-ידי-זה נתבלבלו האוירים עד שעל-ידי-זה אין הדבורים נשמעים גם במקומם ובסמוך להם ומכל שכן מרחוק. ועקר התקון שיהיה נעשה בחינת אויר הנח והנד הנ"ל הוא על-ידי צדקה לצדיקי אמת ולעניים הגונים:

סדר תשי מוהר"ן הי"מ:

זה (טו) שמעתי מאיש אחד מאנשי-שלומנו שספר לו רבנו זכרוננו לברכה בערב יום-כפור אחר הכפרות מעשה. שראה שהלך ביער אחד, והיער היה גדול בלי קץ וסוף ורצה

לשוב אל עקבו, ובא אליו אחד ואמר לו שבזה היער אי אפשר לבוא לסופו וקצו, כי היער הזה הוא בלי קץ וסוף וכל הכלים שבעולם כלם נעשו מזה היער והראה לו דרך איך שיצא מזה היער.

אחר-כך בא לנהר אחד ורצה להגיע לסוף הנהר, ובא אליו שוב אחד ואמר לו גם-כן שבזה הנהר אי אפשר לבוא לסופו, כי זה הנהר אין לו קצה וסוף, וכל בני העולם שותין מאלו המים של זה הנהר. והראה לו גם-כן דרך וכו'.

אחר-כך בא אל רחים אחת שהיתה עומדת על אותו הנהר. ובא אליו גם-כן אחד ואמר לו שזאת הרחים טוחנת טחינה על כל העולם כלו.

ואחר-כך חזר ובא אל היער הנ"ל וראה שם נפח אחד שקורין קאויל, שישב שם ביער ועשה מלאכתו ואמרו לו שזה הנפח עושה כלים בשביל כל העולם כלו והדברים שתומים מאד.

(גם לא נרשם בשלמות כראוי כי הרבה נשכח כי לא נכתב בזמנו) ואמר אז שהעולם מספרין מעשה, ואני ראיתי מעשה. השם יתברך יזכנו להבין דבריו הקדושים הנוראים:

צו (טז) ספר בימי אלול שחלם לו שהיה רוצה לכנס בבית לשמע קול שופר, ועבר לפני בית אחד ושמע ששם מזמרים ומבין כף אל כף ומרקדין מאד ושמחין בקפיצות ורקודין גדולים כדרך השמחים והשוחקים מאד. ענית ואמרת הלא לכאן בודאי טוב לכנס לשמע קול שופר (והשאר איני זוכר)

וענה אחד שגם מרמז בספרו שמצות שופר היא בחינת המחאת כף ורקודין כמובא בהתורה ואלה המשפטים בלקוטי א' סימן י' המדבר מהמחאת כף ורקודין, שמבאר שם מאמר הזוהר הקדוש

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

תתל
לצמח מנוהרנית זצ"ל "צדק מצוי מקוה שדף מצמד מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל"
לצמח מנוהרנית זצ"ל "חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ונצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

בְּתְרוּעָה דְאִיהוּ רוּחָא אֲתַעֲבַר אֵל אַחַר כְּפִירוֹת וְכוּ' שְׁעַל-יְדֵי-זֶה
זוֹכִין לְהַמְחִאת כֶּף וְרִקוּדִין. שְׁהִיא בְּחִינַת וְהִיא רוּחָא נָשִׁב בְּשֵׁת
פְּרָקִין דְּדְרוּעִין וּבְשֵׁת פְּרָקִין דְּרַגְלִין עֵין שָׁם כָּל הַתּוֹרָה. נִמְצָא
מְבֹאֵר שָׁם שְׁתְּרוּעָה שְׁהוּא קוֹל שׁוֹפָר הִיא בְּחִינַת הַמְחִאת כֶּף
וְרִקוּדִין. וְנִעְנַע לוֹ רַבְּנוּ זְכוּרֵנוּ לְבָרְכָה רֵאשׁוּ.

אַחַר-כֵּן שָׁלַח הַשֵּׁם בְּלִבִּי שְׁמֵרָמוֹז בְּפָסוּק שְׁשׁוֹפָר הִיא בְּחִינַת רְנָה
וְשִׂמְחָה כִּי (תְּהִלִּים קכ"ו): "אֲזוּ יִמְלֵא שְׁחֹק פִּינוּ וְיִלְשׁוּנֵנוּ רְנָה
רְאשֵׁי-תִבּוֹת שׁוֹפָר". וְעַל-כֵּן אַחַר פָּסוּק (שָׁם פ"ט): "אֲשֶׁרִי הָעַם
יִזְדַּעֵי תְרוּעָה" וְכוּ' כְּתִיב: "בְּשִׂמְחָה יִגִּילוּן כָּל הַיּוֹם" וְעֵין בְּמָקוֹם
אַחַר שְׁעַקֵר הַבְּכִיָּה צְרִיכָה לְהִיּוֹת מִתּוֹךְ שִׂמְחָה כִּי בְּכִיָּה הִיא
רְאשֵׁי-תִבּוֹת "בְּשִׂמְחָה יִגִּילוּן" כָּל "הַיּוֹם, עֵין שָׁם:

סֵדֶר הַצְּלָה-בֵּית הַיּוֹמִי:

ג. מִי שְׁאִין חוֹזֵר תְּלִמּוּדוֹ, קָשָׁה לוֹ לְגַדֵּל בָּנִים. נד. הַלּוֹמֵד תּוֹרָה
לְשִׂמְחָה, מֵשִׂים שְׁלוֹם בְּפִמְלִיא שֶׁל מַעְלָה וְשֶׁל מַטָּה, וּמִגֵּן עַל כָּל
הָעוֹלָם כְּלוּ, וּכְאֵלוּ בְּנֵה פִלְטְרִין שֶׁל מַעְלָה וְשֶׁל מַטָּה וּמִקְרַב אֶת
הַגְּאֻלָּה. נה. הַמְּלַמֵּד בֶּן חֲבֵרוֹ תּוֹרָה, מַעְלָה עָלָיו הַכֶּתוּב, כְּאֵלוּ
עֲשָׂאוּ וּכְאֵלוּ עֲשָׂאָה לְדַבְּרֵי תּוֹרָה וּכְאֵלוּ עֲשָׂאוּ לְעֲצָמוֹ. נו.
הַמְּשַׁחֵר פָּנָיו [עַל דְּבַרֵי תּוֹרָה] בְּעוֹלָם הַזֶּה, הַקָּדוֹשׁ-שֶׁבְּרוּךְ-הוּא
מְבַהֵיק פָּנָיו לְעוֹלָם הַבָּא. נז. הַמְּרַעֵיב עֲצָמוֹ עַל דְּבַרֵי תּוֹרָה,
הַקָּדוֹשׁ-שֶׁבְּרוּךְ-הוּא מִשְׁבִּיעוֹ לְעוֹלָם הַבָּא. נח. הַקּוֹרֵא בְּסִפְרֵי מִיָּנִין,
נִקְרָא אֶפִיקוֹרוֹם. נט. הַקּוֹרֵא פָּסוּק בְּזִמְנוֹ, מִבִּיא טוֹבָה לְעוֹלָם. ס.
כְּשֵׁישׁ שְׁנֵי פָּסוּקִים, מֵאֶחָד אֶתְּהָ יְכוֹל לְדַרְשׁ זְכוּת וְטוֹב וּמֵאֶחָד
אֶתְּהָ יְכוֹל לְדַרְשׁ לְהַפְּךָ, תְּדַרְשׁ הַפָּסוּק שְׁהוּא לְזְכוּת וּלְטוֹב. סא.
מִי שְׁאִין לוֹ הַבְּנָה בְּלִמּוּדוֹ, יִשְׁבֹּת אֶצֶל צַדִּיק, גַּם עַל-יְדֵי זֶה יִזְכֶּה
לְלַמֵּד תּוֹרָה לְשִׂמְחָה. אז יִשְׁתַּדֵּל לְעֲשׂוֹת אִיזָה תַעֲנוּג לְצַדִּיק אוֹ

ילמד בשמחה או יקבל את השבת בשמחה או יקבל הצדיק
 בשמחה. סב. על-ידי למוד בעיון יוכל להתפלל. סג. מי שאינו יכול
 ללמד מחמת מניעות, יפרש ממשקה המשכר. סד. על-ידי בטול
 תורה יבוא לבטול תפלה והוא הדין להפך. סה. מי שאין יכול
 ללמד כי אין לו פנאי ולומד בשבת וראש-חדש, בזה הוא מעציר
 את רוח הטמאה. סו. פשאיין מבין את למודו, בידוע שדינים
 שורין עליו. סז. בנקל להבין איזהו ענין פשהוא במקום גבוה,
 דהינו בהר או מקום אחר. סח. התעוררות בבקר ללמד – מסגל
 לחוש השמיעה. סט. על-ידי למוד תינוקות של בית-רבן נתרבה
 השלום. ע. צריך להתפלל, שיזכה לתלמידים הגונים. עא. על-ידי
 דרושי התורה לטובה יכול להביא ישועה. עב. על-ידי רחב-לב
 יכול להבין דבר מתוך דבר. עג. מי שאין לו חשקות ללמד, אל
 ידבר על שום אדם שום דבר רע. עד. אל תלמד אלא אצל
 ירא-שמים. עה. על-ידי תורה תזכה לשלום. עו. פשתאמר תורה
 לפי מדרגתך ולא למעלה ממדרגתך, על-ידי זה תקדוש-ברוך-הוא
 יקים צוויך.

סדר שיחות הר"ן היפני:

טו אמר: שהוא חכמה ומלאכה גדולה להיות כמו בהמה וזה
 בחינת (שמות ל"א): "כל אשר נתן ה' חכמה בהמה", הינו שהוא
 חכמה לעשות עצמו כבהמה (וכמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה) (חלין
 ה:): על פסוק (תהלים ל"ז): "אדם ובהמה תושיע ה'" – אלו בני אדם
 שערומים בדעת ומשימין עצמן כבהמה וכמו שאמר אסף (תהלים
 ע"ב): "ואני בער ולא אדע בהמות הייתי עמך", ועין במקום
 אחר מזה):

טז דע, שיכולין לצעק בקול דממה דקה בצעקה גדולה מאד ולא

חוק נתן ולא יעבור

תתלב - צמר מזהרנית יצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חוק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

ישמע שום אדם כלל, כי אינו מוציא שום קול כלל רק הצעקה היא בקול דממה דקה וזה יוכל כל אדם דהינו שיציר במחשבתו הצעקה ויכנס קול הצעקה במחשבה ויציר בדעתו קול הצעקה ממש עם הנגון כדרך שצועקין ויכנס בזה עד שיצעק ממש בבחינת קול דממה דקה ושום אדם לא ישמע כלל:

כי באמת אינו ציור כלל רק צעקה ממש, כי יש סמפונות בראה שמשם יוצא הקול וגם יש סמפונות דקים היוצאים מן הראה אל המה, ועל-כן יכולים להכניס הקול דרך הסמפונות הדקים ההולכים אל המה עד שיצעק ממש במחו על-ידי מה שמציר במחשבתו קול הצעקה ממש שבוה הוא מכניס קול הצעקה אל המה, ויוכל לעמד בין כמה בני אדם ויצעק מאד ושום אדם לא ישמע כנ"ל ולפעמים יוכל להשמט מזה איזה קול דק שיהיה נשמע, כי מחמת שנכנס הקול דרך הסמפונות של המה אל המה יוכל להשמט לפעמים שיצא הקול דרך הסמפונות המוציאים קול אבל הוא בדקות גדול ובלא דבור (הינו פשאין מוציאים שום דבור בשעת הצעקה הנזכר לעיל) קל יותר לצעק כנ"ל, כי פשצריך להוציא הדבור קשה יותר לתפס את הקול אל המחשבה ולבלי להניחו לצאת דרך הקנה המוציא קול, אבל בלא דבור קל יותר:

יז הזכיר את אחד על התמדת הלמוד ואמר לו: מדוע לא תלמד? מה תפסיד בזה הלא תקבל עולם הבא על הלמוד?! ואין צריך לומר כשהתורה מראה אהבה לאחד אז אין רוצה כלל עולם הבא רק שרוצה את התורה בעצמה והלא גם השם יתברך לומד כמו שמבאר בדברי רבותינו זכרונם לברכה, סדר היום שיש להקדוש-ש-ברוך-הוא שלש שעות עוסק בתורה וכו' (עבודה זרה ג:) ובדורות הללו בעוונותינו הרבים נפל למוד התורה מאד:

וְדַע שֶׁהַגְּדוּלִים שֶׁהָיוּ בְּדוֹרוֹת שְׁלִפְנֵינוּ דְּהֵינּוּ הַרְבָּנִים הַגְּדוּלִים
 שֶׁהָיוּ אֲזִי לֹא הָיוּ יוֹדְעִים שׁוֹם כּוֹנֵנוֹת וְאַף־עַל־פִּי־כֵן הָיוּ יְכוּלִים
 לַעֲשׂוֹת מוֹפְתִים רַק עַל־יְדֵי לְמוֹד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, כִּי עַל־יְדֵי־זֶה
 כְּשֶׁהָיוּ אוֹמְרִים אִיזָה דְּבוֹר נְתַקִּים כָּךְ:

סדר שְׁלָחוּ עֲרֹף הַיּוֹפִי:

(ח) הַנִּכְנַס לְבֵית הַמִּדְרַשׁ יִתְפַּלֵּל: יר"מ ה' אֵלֵינוּ וְאֵלֵינוּ אֲבוֹתֵינוּ
 שֶׁלֹּא אֶכְשֶׁל בְּדַבַּר הַלְכָה וְכוּ', וְבִי־צִיָּאתוֹ יֹאמַר: מוֹדָה אֲנִי לְפָנֶיךָ
 ה' אֵלֵינוּ, שֶׁשָּׂמַת חֲלָקִי מִיּוֹשְׁבֵי בֵית הַמִּדְרַשׁ.

סִימָן קִיא (א) צָרִיךְ לְסַמּוֹךְ גְּאוּלָּה לְתַפְלָה וְלֹא יִפְסִיק בִּינֵיהֶם,
 אֲפִילוּ בְּאֵמֶן אַחַר גְּאוּלָּה יִשְׂרָאֵל וְלֹא בְּשׁוֹם פְּסוּק, חוּץ
 מֵה' שֶׁפְּתִי תִפְתַּח (תְּהִילִים נ"א, יז). הַגָּה: וַיֵּשׁ אוֹמְרִים שְׁמוֹתָר לְעֲנוֹת אֵמֶן
 עַל גְּאוּלָּה יִשְׂרָאֵל, וְכֵן נוֹהֲגִין (טוֹר). וַיֵּשׁ אוֹמְרִים הֵא דְצָרִיךְ לְסַמּוֹךְ גְּאוּלָּה
 לְתַפְלָה, הֵינּוּ דוֹקָא בְּחוּל אוֹ בְּיוֹם טוֹב, אֲבָל בְּשַׁבַּת א"צ (פ"י דְּטַעֲמָא דְּבַעֲיִנָּן
 לְמַסְמַךְ גְּאוּלָּה לְתַפְלָה, מִשׁוֹם דְּכַתִּיב יַעֲנֵךְ ה' בְּיוֹם צָרָה (תְּהִילִים כ, א) וְסַמֵּיךְ לִיהִי יִהְיוּ
 לְרַצוֹן אֲמַרִי פִי (תְּהִילִים י"ט, טו), וְשַׁבַּת לֹא זְמַן צָרָה; וְלַעֲנֵד נִרְאָה דְּמָה
 שֶׁא"כ בְּיוֹם טוֹב, הוּא מִשׁוֹם שֶׁהֵם יְמֵי הַדִּין כְּדַתְנָן בְּמִשְׁנָה ב' פ"ק דְּר"ה:
 בְּפִסְחָה, עַל הַתְּבוּאָה וְכוּ') (הַגָּהֵת אֲשִׁיר"י פ"ק דְּבִרְכוֹת וְכוּל בּו הַלְכוֹת שַׁבַּת וּמַהֲרִי"ל
 ה' י"ט), וְטוֹב לְהַחֲמִיר אִם לֹא בְּמִקּוֹם שֶׁצָּרִיךְ לְכַךְ (טוֹר). (ב) הַחֲזֹן,
 כְּשֶׁמִּתְחִיל י"ח בְּקוֹל רֵם, חוֹזֵר וְאוֹמֵר: ה' שֶׁפְּתִי תִפְתַּח וְפִי יִגִּיד
 וְכוּ'. (ג) אִם עַד שֶׁלֹּא קָרָא ק"ש מִצֵּא צִיבוֹר מִתְּפַלְלִין, לֹא יִתְפַּלֵּל
 עִמָּהֶם, אֲלֹא קוֹרָא ק"ש וְאֵח"כ יִתְפַּלֵּל, דְּמַסְמַךְ גְּאוּלָּה לְתַפְלָה
 עֲדִיף.

סִימָן קִיב (א) אֵל יִשְׂאֵל אָדָם צָרְכֵינוּ בְּג' רֵאשׁוֹנוֹת, וְלֹא בְּג'
 אַחֲרוֹנוֹת; וְדוֹקָא צָרְכֵי יְחִיד, אֲבָל צָרְכֵי צִבוֹר שְׂרִי.
 (ב) אִין לּוֹמֵר פִּיּוּטִים וְלֹא קְרוֹבִין (פ"י קְרוֹבִין לְיוֹצֵר, וַיֵּשׁ אוֹמְרִים שֶׁהוּא ר"ת

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

תתלך - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצודה שדף צהד מצפרי רבנו יהיה תיקון רב" -
 "חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

קול רנה וישועה באהלי צדיקים) בתפלה. הגה: ויש מתירין, הואיל וצרכי רבים הם (הרא"ש והתוס' והרי"ף והר"ן ריש פ' בתרא דר"ה והגהות מיימוני פ"י וטור), וכן נוהגים בכל מקום לאמרם.

סימן קיג (א) אלו ברכות ששוחין בהם: באבות תחלה וסוף, ובהודאה תחלה וסוף; ואם בא לשחות בסוף כל ברכה, או בתחלתה, מלמדין אותו שלא ישחה; אבל באמצעיתו, יכול לשחות. (ב) הנוהגים לשחות בר"ה וי"כ כשאומרים זכרנו ומי כמוך, צריכים לזקוף כשמגיעים לסוף הברכה. הגה: ואע"ג דבאבות כורע בסוף הברכה, מכל מקום צריך לזקוף מעט בסוף זכרנו, כדי שיהא נראה שחוזר וכורע משום חיוב (ד"ע לפי הטור). (ג) הכורע בוכל קומה לפניך תשתחוה, או בולך לבדך אנחנו מודים, או בהודאה דהלל וברכת המזון, הרי זה מגונה. (פי' שאין לכרוע אלא במקום שתקנו חכמים).

(ד) המתפלל, צריך שיכרע עד שיתפקו כל חוליות שבשדרה; ולא יכרע באמצע מתניו וראשו ישאר זקוף, אלא גם ראשו יכוף כאגמון. (ה) ולא ישחה כל כך עד שיהיה פיו כנגד חגור של מכנסים; ואם הוא זקן או חולה ואינו יכול לשחות עד שיתפקו, כיון שהרכיז (פי' שהשפיל) ראשו, דיו, מאחר שניכר שהוא חפץ לכרוע אלא שמצער עצמו. (ו) כשהוא כורע, יכרע במהירות בפעם אחת, וכשהוא זקוף, זקוף בנחת ראשו תחלה, ואח"כ גופו, שלא תהא עליו כמשאוי. (ז) כשכורע, כורע בברוך, וכשזקוף, זקוף בשם. (ח) המתפלל ובא כנגדו נכרי, ויש לו שתי וערב בידו, והגיע למקום ששוחין בו, לא ישחה, אע"פ שלבו לשמים. (ט) אין להוסיף על תאריו של הקב"ה, יותר מהאל הגדול הגבור והנורא; ודוקא בתפלה, מפני שאין לשנות ממתבע שטבעו חכמים, אבל בתחנונים או בקשות ושבחים שאדם אומר מעצמו, לית לן בה;

ומכל מקום נכון למי שירצה להאריך בשבחי המקום, שיאמר אותו בפסוקים.

סימן קיד (א) מתחילין לומר בברכה שניה: משיב הרוח ומוריד הגשם, בתפלת מוסף של יום טוב האחרון של חג, ואין פוסקין עד תפלת מוסף של יום טוב הראשון של פסח.

סדר לקווי תפלות היומיומי:

שמ: רבונו של עולם, עשה למענך, עשה למען זכות אבותם הקדושים וחסד עליהם מעתה, שיתקיימו זרעם לארץ ימים ושנים שמחם כימות עניתם, נחמם מיגונם והכן לבבם ועזר להם מעתה שיזכו לשמח תמיד בבנים אשר נולד להם כבד ואשר הם עתידים להוליד עוד, כלם יאריכו ימים ושנים בתורה וגדלה עד כי יבוא שילה:

שמא: וזבני ברחמיך הגדולים ובהסדיך המרבים, לקיים מצות סכה כראוי, בכל פרטיה ודקדוקיה וכונותיה ותרי"ג מצות התלויות בה, בשמחה ובטוב לבב ובכונה שלמה כראוי ונזכה שימשך עלינו על ידי מצות ישיבת סכה, כל השבעת עניי כבוד שהקיפו את ישראל במדבר, ופרם עלינו סבת שלומך ונזכה להשיג השגת המקיפים הקדושים השגת רוח הקדש, על ידי מצות סכה כראוי בקדשה ובטהרה ובשמחה ועל ידי זה תגן עלינו ובעדנו ותצילנו מכל אויב ואורב, ומכל מיני שונאים שיש לנו בגשמיות ורוחניות, והסר שטן מלפנינו ומאחרינו ובצל כנפיך תסתירנו:

שמב: רבונו של עולם חוס וחסנו ושמע קול תפלתנו ברחמים ותשפיע עלינו שפע אלקי שפע השכל האמת, שפע המקיפים הקדושים, שפע רוח הקדש ויפתח לנו אור השכל, וימהר תנועת שכלנו להשיג במהירות גדול השגת המקיפים הקדושים ונזכה

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

תתלו
זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

לְהַשִּׁיג שִׁכְל הַנִּקְרָא קָדָם שֶׁהוּא אֹר הַפָּנִים עַד שֶׁלֹּא נִצְטָרָךְ
לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בְּשׁוּם הַקְּדָמָה וְעַל־יְדֵי מְהִירַת הַתְּנוּעָה הַשִּׁכְל הַזֶּה נִזְכָּה
שֶׁתִּהְיֶה שְׁלֵהֶבֶת לְבָנוּ עֹלָה תָּמִיד מֵאֵלֶיהָ וְתַעֲזָרְנוּ תָּמִיד שִׁיתְּלַהֵב
לְבָנוּ בְּהַתְּלַהֲבוֹת גָּדוֹל בְּאַמֶּת לַעֲבוּדְתָךְ וּלְיִרְאַתְךָ בְּרִשְׁפֵי שְׁלֵהֶבֶת
יְהִי וְעַל־יְדֵי הַתְּלַהֲבוֹת דְּקִדְשָׁה שֶׁל הַלֵּב נִזְכָּה לְתִקּוּן אֶת כָּל הַפְּגָמִים
שֶׁפָּגַמְנוּ עַל־יְדֵי הַתְּלַהֲבוֹת הַלֵּב דְּסִטְרָא־אַחֲרָא וְנִזְכָּה לְתִקּוּן מְהִירָה
אֶת כָּל פְּגָם הַחֲמִימוֹת וְהַתְּלַהֲבוֹת שֶׁהָיָה לָנוּ לְדַבָּרִים גְּשָׁמִיִּים
לְתַאֲוֹת רָעוֹת וּמַדּוֹת רָעוֹת, עַד אֲשֶׁר בָּאנוּ לְיְדֵי חֲטָאִים וְעֹזֹנוֹת
גְּדוֹלִים עַל־יְדֵי הַתְּלַהֲבוֹת הַלֵּב לְתַאֲוֹת עוֹלָם הַזֶּה:

שִׁמְג: עַל כֵּן בָּאתִי לְשַׁחַר פָּנֶיךָ אֲדוֹנָנוּ אֱלֹקֵינוּ, יִכְמְרוּ רַחֲמֶיךָ
עָלֵינוּ, וְתִשְׁתַּדֵּל בְּהַצְּלוֹתֵינוּ, וְתִתְאַמֵּץ בְּתִקּוּן נַפְשׁוֹתֵינוּ, וְתַעֲזָרְנוּ
מֵעַתָּה שֶׁלֹּא יִהְיֶה לָנוּ עוֹד שׁוּם הַתְּלַהֲבוֹת בְּלְבָנוּ לְשׁוּם תַּאֲוָה
שֶׁבְּעוֹלָם אֲפִלוּ לְדַבָּרִים הַמְּתָרִים, מִכָּל שֶׁכֵּן וְכָל שֶׁכֵּן שֶׁלֹּא יַעֲלֶה
בְּלְבָנוּ שׁוּם הַתְּלַהֲבוֹת, חֵם וְשָׁלוֹם, לְשׁוּם דָּבָר הָאֲסוּר לָנוּ וְתַעֲזָרְנוּ
וְתַחֲנֵנוּ וְתִשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ בְּחַמְלָתְךָ, שֶׁנִּזְכָּה שִׁיְהִיָּה לָנוּ הַתְּלַהֲבוֹת
הַלֵּב דְּקִדְשָׁה, לְהַתְּלַהֵב בְּשִׁלְהוֹבִין דְּרַחֲמֵימוֹתָא לְשִׁמְךָ וְלַעֲבוּדְתְךָ
בְּאַמֶּת, לְהַתְּפַלֵּל וְלַהֲתַחֲנֵן לְלַמֵּד וְלִלְמַד וּלְקַיֵּם אֶת כָּל מִצְוֹתֶיךָ
בְּהַתְּלַהֲבוֹת גָּדוֹל בְּקִדְשָׁה וּבְטַהֲרָה כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב בְּאַמֶּת וְעַל־יְדֵי־
זֶה נִזְכָּה לְתִקּוּן כָּל פְּגָם הַתְּלַהֲבוֹת דְּסִטְרָא־אַחֲרָא שֶׁהָיָה בְּלְבָנוּ
מִנְּעוּרֵינוּ עַד הַיּוֹם הַזֶּה, בְּאִפְּן שֶׁנִּזְכָּה שִׁיְטָהֵר לְבָבֵינוּ בְּאַמֶּת
וְעַל־יְדֵי־זֶה נִזְכָּה לְפָרֵשׁ שִׁיְחַתְּנוּ לְפָנֶיךָ תָּמִיד, וְנִזְכָּה לְרִצּוֹת וּלְפִים
אוֹתְךָ וְלַהֲתַחֲנֵן לְפָנֶיךָ בְּכָל פֶּעַם בְּדַבּוּרִים חֲדָשִׁים אֲמִתִּיִּים שִׁיְהִיָּה
לְנַחַת וּלְרִצּוֹן לְפָנֶיךָ כִּסֵּא כְבוֹדְךָ וְנִזְכָּה לְהַתְּקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּהַתְּקַרְבוֹת
גָּדוֹל בְּאַמֶּת וּבְלֵב שָׁלֵם, כְּאֲשֶׁר נֶאֱמַר לְעַם סִגְלָתְךָ "לֵב טָהוֹר בְּרָא
לִי אֱלֹקִים, וְרוּחַ נְכוֹן חֲדַשׁ בְּקִרְבִי אֵל תִּשְׁלִיכֵנִי מִלְּפָנֶיךָ, וְרוּחַ

קִדְשׁוֹ אֵל תִּקַּח מִפְּנֵי:

שְׁמַד: וְתַעֲזֹרְנִי שְׂאֵזְכָּה לְחַדֵּשׁ בַּתּוֹרָה חֲדוּשִׁים אֲמַתִּיִּים בְּקִדְשָׁה
 וּבִטְהָרָה, וְאֵזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ תָּמִיד חֲדוּשֵׁי תּוֹרָה, שִׁיְהִיָּה לִי רְשׁוֹת מִן
 הַשָּׁמַיִם לְגִלּוֹת אוֹתָם לְעַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְעַם סִגְלָה וַיְגַלְגַּל זְכוּת
 עַל יָדֵי, וְאֵזְכָּה לְהִיטִיב מִטּוֹבְךָ אֲשֶׁר תִּחַנְּנִי לְכָל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל,
 לְגִלּוֹת הַסִּגְלָה לְעַם סִגְלָה, לְגִלּוֹת לָהֶם מַה שֶּׁתִּזְכְּנִי לְהַשִּׁיג בְּשִׂכְלִי
 חֲדוּשֵׁי תּוֹרָה אֲמַתִּיִּים בְּקִדְשָׁה וּבִטְהָרָה, בְּאִפְּן שִׁיִּחְזְרוּ בַּתְּשׁוּבָה
 שְׁלֵמָה עַל יְדֵי דְבוּרֵי, וְלֹא אֶכְשַׁל בְּאִמְרֵי פִי, וְלֹא אֶמַּר דְּבַר שֶׁלֹּא
 בְּרָצוֹנְךָ:

שְׁמַה: מְקִיִּים מֵעַפָּר דָּל מֵאֲשֵׁפוֹת יָרִים אֲבִיוֹן, חוּם וְחַנּוּנִי וּמִלֵּא
 מִשְׂאֵלוֹתַי בְּרַחֲמִים, וְעֲשֵׂה לְמַעַנְךָ וְלֹא לְמַעַנְנוּ, עֲשֵׂה לְמַעַנְךָ
 וְהוֹשִׁיעֵנו, וּמְלַפְּנִיךָ מִלְּכֵנוּ רִיקָם אֵל תְּשִׁיבֵנוּ, חַנּוּנוּ וְעֲנֵנוּ וְשִׁמַּע קוֹל
 תְּפִלָּתֵנוּ כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה וּמֵאֲזִין קוֹלֵנוּ מִמַּעַמְקִים, אֲשֶׁר
 יִצְעֲקוּ אֵלֶיךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִרְחָקִים, הַנִּצָּנְחִים וְהַנִּצָּנְקִים "לֹא
 תוֹכַל לְהַתְעַלֵּם מֵאֲחִיךָ הָאֲבִיוֹן עֲזֹב תִּעְזֹב וְהָקָם תִּקְיָם" רוֹכֵב
 שָׁמַיִם בְּעֲזָרְנוּ וּבִגְאֻתוֹ שְׁחָקִים: (וַיֹּאמֶר: "מִזְמוֹר לְדָוִד הֵבִי לִי" בְּנֵי אֱלֹהִים" וְכוּ'
 (תְּהִלִּים כ"ט) עַד גְּמִירָא):

תְּפִלָּה כַּז שְׁמוֹ: יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה' אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵינוּ אֲבוֹתֵינוּ, רַבּוֹן
 כָּל הַמַּעֲשִׂים אֲדוֹן כָּל הַנְּשָׁמוֹת שֶׁתִּשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ מִמַּעוֹן
 קִדְשְׁתֶּךָ, וְתִמְשִׁיךְ עָלֵינוּ יְרֵאתֶךָ וְאִימַתֶּךָ וְנִזְכָּה לְמִדַּת הַבּוֹשָׁה
 הַקְּדוּשָׁה וְתִלְבִּישׁ אוֹתָנוּ בְּלְבוּשׁ הַיְרֵאָה וּבְמַעֲטָה הַבּוֹשָׁה מִשְׂמֶךָ
 הַגָּדוֹל וְהַקְּדוּשׁ וְנִתְבַּיֵּשׁ מִמְּךָ תָּמִיד בְּאַמְתִּי, לְבַלְתִּי לָסוּר מִרְצוֹנְךָ
 הַטּוֹב יָמִין וְשְׂמָאל וְתִהְיֶה יְרֵאתֶךָ עַל פְּנֵי לְבַלְתִּי אֲחֻטָּא, זוֹ
 הַבּוֹשָׁה: